

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

18 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Anatolie Țurcan

Judecători - Elena Cobzac, Victor Boico, Iurie Bejenaru, Nina Vascan,

juducând fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2018, în cauza penală privind-o pe

*Dabija Elena xxxx, născut la xx xx xxxx,
originar din or. xxxx, domiciliat în s. xxxx xxxx*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 28.11.2013 – 25.09.2014;

Instanța de apel: 14.10.2014 – 21.04.2015;

Instanța de recurs: 02.07.2015– 17.11.2015;

Instanța de apel: 14.12.2015 – 17.02.2016;

Instanța de recurs: 15.04.2016 – 05.07.2016;

Instanța de apel: 01.08.2016 – 03.11.2016;

Instanța de recurs: 02.02.2017 – 30.05.2017;

Instanța de apel: 05.01.2018 – 08.05.2018;

Instanța de recurs: 29.06.2018 – 18.12.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Xxxx din 25 septembrie 2014, Dabija Elena a fost condamnată în baza art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal la 1 an și 6 luni închisoare.

Conform art.90 Cod penal executarea pedepsei cu închisoare i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 1 an.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut, că inculpata Dabija Elena pe data de 03 septembrie 2013 pe timp de zi, cu scopul de a sustrage bunurile altei persoane, a pătruns în salonul autoturismului de model „Mazda 323”, care era parcat în apropierea casei sale din s. Xxxx, raionul Xxxx, de unde pe ascuns, din torpedou a sustras 12 000 lei și 1 200 euro, care conform ratei oficiale de schimb stabilită de către Banca Națională a Moldovei la data comiterii infracțiunii constituiau suma de 20 317 lei și 32 bani și care îi aparțineau cet. Gheorghită Anatolie, cauzându-i în acest mod pătimintelui un prejudiciu

material considerabil în mărime de 32 317 lei și 32 bani.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpata Dabija Elena și de către avocatul Pavlov Victor în numele inculpatei Dabija Elena.

3.1. În motivarea apelului inculpata a invocat, că instanța de judecată nu a dat apreciere tuturor circumstanțelor expuse în cadrul ședinței de judecată, și anume despre faptul că până la data de 01 septembrie 2013, Dabija Elena a luat avansul de pe tractorul T-16 pe care anterior îl procurase cu Vrancean Anatolie, și despre faptul că ea l-a telefonat în Federația Rusă precum că este un cumpărător. Vrancean Anatolie a venit acasă însoțit de Gheorghiu Anatolie, unde ambii recunosc faptul că au mers la Nisporeni pentru a duce tractorul pe evacuator și că au luat restul banilor în sumă de 1 200 euro, care sunt bani comuni a lui Dabija Elena și Vrancean Anatolie. Instanței de judecată Dabija Elena a explicat că Vrancean Anatolie a abordat o strategie în vederea primirii banilor în sumă de 1 000 euro, bani care era avansul luat de pe tractor cu multe zile înainte de a veni cei doi acasă. Bani care au fost prezentați la organul de urmărire penală nu-și văd încadrarea în această speță. Nu au fost ridicate amprente de pe bancnote, după cum susține atât martorul, cât și partea vătămată; nu au fost ridicate amprente de pe ușa automobilului, cât și de pe torpedou după cum susține partea acuzării că au fost sustrași; nu sunt stabilite criteriile de bază și probe relevante și veridice care ar confirma vinovăția persoanei; învinuirea este bazată doar pe spusele lui Gheorghiu Anatolie către Vrancean Anatolie, care prin telefon a pretins precum că s-au uitat banii.

Instanța de judecată nu a examinat sub toate aspectele probele administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată și neîntemeiat a emis o hotărâre ilegală fără suport juridic. Mai mult, nu s-a luat în vedere atitudinea părții vătămate, care s-a adresat la poliție abia la data de 10 septembrie 2013, în instanță nu a participat, acțiune civilă nu a înaintat, adică are un comportament ce indică la faptul că nu a avut nici o pierdere, ba din contra manifestă intenția să-l ajute pe prietenul său să scoată banii pe care i-a primit concubinul avans, precum că ei pe drum din Rusia aveau înțelegerea ca concubinul lui Dabija să-i împrumute acești bani. A apărut conflictul între Dabija și Vrancean de a nu-i da bani lui Gheorghiu de aici și tot conflictul iscat.

3.2. În motivarea apelului depus în interesul inculpatei, avocatul Pavlov Victor a invocat că sentința în cauză este bazată în special pe declarațiile părții vătămate, declarațiile unui singur martor, precum și procesul - verbal de ridicare.

Declarațiile părții vătămate, făcute la faza urmăririi penale, au fost citite în cadrul ședinței de judecată cu încălcarea prevederilor art.371 Cod de procedură penală, deoarece inculpata nu a participat la confruntări cu această persoană, drept urmare a acestui fapt fiind privată de posibilitatea de a formula întrebări, de a înainta cereri și de a face obiecții. Legea prevede o condiție specială pentru darea citirii declarațiilor în ședința de judecată și anume, imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanță, or, din materialele cauzei se constată cert, că la speța dată lipsește această condiție, deoarece cauza a fost transmisă în judecată la data de 28 noiembrie 2013, sentința fiind pronunțată la 25 septembrie 2014, iar potrivit informației prezentate de acuzator, partea vătămată a părăsit țara abia la 17 iulie 2014, dată până la care au avut loc mai multe ședințe de

judecată, la care nu este clar din ce motive a lipsit partea vătămată.

O altă probă pusă la baza sentinței de condamnare au fost declarațiile martorului Vrancean Anatolie, însă citirea declarațiilor impune necesitatea excluderii și a acestei probe din lista probelor ce pot fi puse la baza unei sentințe, acestor declarații urmând a fi dată o apreciere critică, deoarece între el și inculpată sau stabilit niște relații ostile, iscate din motivul că la momentul examinării cauzei, ei se aflau în litigiu cu privire la stabilirea domiciliului copilului comun și a pensiei de întreținere.

Potrivit procesului-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013 de la Gheorghiu Anatolie au fost ridicate doar 12 000 lei în bancnote a câte 50 lei. În lista participanților este indicat la cifra 2 - Vrancean Anatolie, însă semnătura lui lipsește, nu este clar de ce este inclus dacă nu a participat, sau de ce nu este mențiunea că a refuzat să semneze și din ce motive.

La materialele cauzei lipsesc careva înscrisuri ce ar confirma că automobilul de model „Mazda 323” aparține părții vătămate, sau că Dabija Elena a pătruns în acest automobil. De altfel nu există nici o probă ce ar confirma faptul că banii ridicați de la partea vătămată au fost în posesia inculpatei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2015, au fost admise apelurile declarate, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Dabija Elena a fost achitată pe art.186 alin.(2) lit. c) și d) Cod penal, din motivul că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că analiza probelor pe cauză prin prisma art.101 Cod de procedură penală indică incontestabil la faptul, că probatoriul existent la care se referă instanța în sentință în nici un caz nu demonstrează fără nici un dubiu rezonabil vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. c) și d) Cod penal, concluzia fiind una pripită și absolut nefondată, motiv pentru care sentința a fost casată.

Instanța de apel a menționat, că sentința contestată este bazată, în special, pe declarațiile părții vătămate, declarațiile unui singur martor, precum și procesului - verbal de ridicare.

În acest context, instanța de apel a reținut argumentele din apelul declarat de avocatul inculpatei și inculpată, și anume faptul că declarațiile părții vătămate, făcute la faza urmăririi penale, au fost date citire în cadrul procesului de judecată cu încălcarea prevederilor art.371 alin.(1) pct.2) Cod de procedură penală, deoarece inculpata nu a participat la confruntări cu această persoană, drept urmare a acestui fapt fiind privată de posibilitatea de a formula întrebări, de a înainta cereri și de a face obiecții.

Instanța de apel a menționat că avocatul apelant în cererea de apel a mai invocat, că legea prevede o condiție specială pentru darea citirii declarațiilor în ședința de judecată și anume, imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanță, or, din materialele cauzei s-a constatat cert că la speța dată lipsește această condiție, deoarece acuzarea nu a prezentat careva probe ce ar justifica imposibilitatea prezentării părții vătămate în instanța de judecată.

Prin urmare, declarațiile în cauză nu puteau fi citite în ședința de judecată, deci

proba dată a fost administrată cu încălcări grave de procedură, fapt ce denotă impertinența ei și exclude posibilitatea punerii ei la baza unei sentințe de condamnare.

Instanța de apel a menționat că nu pot fi admise ca probe și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare declarațiile martorului Vrancean Anatolie, care este concubinul inculpatei și acesta în instanța de fond a refuzat să dea declarații, însă, instanța de fond a admis demersul acuzării și a dat citire declarațiilor dânsului, contrar prevederilor art.371 Cod de procedură penală, date în cadrul urmăririi penale.

Instanța de apel a reținut că, la materialele cauzei lipsesc careva probe, care ar demonstra cu certitudine și fără nici un dubiu rezonabil, că Dabija Elena ar fi pătruns în salonul autoturismului de model „Mazda 323”, care era parcat în apropierea casei sale din s. Xxxx, raionul Xxxx și ar fi sustras pe ascuns, din torpedou 12 000 lei și 1 200 euro.

Astfel, instanța de apel a concluzionat că procurorul nu a prezentat probe suficiente, precum că inculpata prin acțiunile sale a comis furtul, iar probele prezentate au fost dobândite cu grave încălcări ale Codului de procedură penală.

Mai mult, nici instanța de fond nu a cercetat probele cauzei penale sub toate aspectele, complet și obiectiv, punând la baza sentinței de condamnare declarațiile părții vătămate, martorului, care nu au fost audiați în conformitate cu prevederile art.369 - 371 Cod de procedură penală.

6. Împotriva deciziei instanței de apel procurorul a declarat recurs, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, cu menținerea sentinței fără modificări, invocând următoarele argumente:

- vina inculpatei în comiterea infracțiunii imputate se confirmă prin cumulul de probe aduse de procuror, descrise în sentință, iar instanța de apel nu le-a dat apreciere justă;

- în cauza dată, soluția instanței de apel contravine prevederilor art.419 Cod de procedura penală;

- declarațiile inculpatei Dabija Elena date în cadrul instanței de apel nu corespund adevărului, vin în contradicție cu celelalte probe administrate în cadrul procesului penal;

- instanța de apel urma să aprecieze critic declarațiile inculpatei Dabija Elena;

- hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 17 noiembrie 2015, recursul a fost admis, casată total decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

7.1. Instanța de recurs a reținut că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra probelor examinate în instanța de fond, și anume: depozițiile părții vătămate A. Gheorghiu de la urmărirea penală, ale martorului A. Vrancean, plângerea părții vătămate A. Gheorghiu din 10 septembrie 2013, adresată inspectorului-șef de poliție al r-nului Xxxx, procesul-verbal din 16 septembrie 2013, de ridicare de la A. Gheorghiu a bancnotelor în suma de 12 000 lei și 200 euro care au fost sustrași din torpedoul mașinii „Mazda 323”, și care ulterior i-au fost restituiți de E. Dabija, procesul-verbal de cercetare a bancnotelor.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2016, apelurile declarate au fost respinse ca nefondate, fiind menținută hotărârea atacată fără

modificări.

8.1. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că vinovăția inculpatei este dovedită pe deplin prin probele administrate, cercetate și verificate în instanța de apel, și anume: declarațiile părții vătămate A. Gheorghită, date în cadrul urmăririi penale, depozițiile martorului A. Vrancean, prin care ultimul a explicat că nu-și amintește ce s-a întâmplat, solicitând să se dea citire depozițiilor date de către el în cadrul urmăririi penale, plângerea părții vătămate A. Gheorghită, adresată la 10 septembrie 2013 inspectorului-șef de poliție al r-nului Xxxx, procesul-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013, în procesul căruia de la A. Gheorghită au fost ridicate bancnote în suma de 12 000 lei și 200 euro, procesul-verbal de cercetare a bancnotelor ridicate de la A. Gheorghită, cu foto-tabela anexată la el, prin care s-a stabilit că suma de 12 000 lei se compunea din bancnote cu nominalul de 50 lei, iar suma de 200 euro se compunea din 9 bancnote cu nominalul de 20 euro și 2 bancnote cu nominalul de 10 euro.

Instanța de apel a concluzionat că declarațiile părții vătămate A. Gheorghită și ale martorului A. Vrancean, coroborează între ele, sunt veridice, coerente și consecvente, care relatează într-o modalitate precisă și fără careva divergențe acțiunile infracționale ale inculpatei, coroborează și cu materialele administrate la faza urmăririi penale, și anume, cu procesul-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013.

Martorul A. Vrancean a dat declarații sub jurământ, însă dat fiind că, nu-și amintește declarațiile făcute anterior, ele au fost aduse la cunoștință și confirmate în ședința de judecată. Mai mult, la audierea martorului în instanța de fond a fost prezentă inculpata și apărătorul său, fiind în drept să pună întrebări martorului pentru elucidarea circumstanțelor cauzei.

Martorul A. Vrancean nu a menționat că ar fi în relații ostile cu inculpata, iar alte probe care să indice asupra faptului invocat de către apărare nu au fost administrate. Totodată, inculpata nu a demonstrat prin probe că A. Vrancean, care este concubinul ei, are careva obligații patrimoniale față de ea.

Partea vătămata A. Gheorghită, la 10 septembrie 2013 a depus plângere prin care a solicitat tragerea la răspundere penală a lui E. Dabija, care la 03 septembrie 2013, din torpedoul automobilului de model „Mazda 323” i-a sustras banii în sumă de 12 000 lei și 1 200 euro, cauzându-i astfel un prejudiciu material considerabil de 33 000 lei.

Declarațiile părții vătămate A. Gheorghită, conform cărora inculpata i-a întors suma de 12 000 lei și 200 euro, coroborează cu procesul-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013 și cu procesul-verbal de cercetare a bancnotelor ridicate de la A. Gheorghită, prin care a fost stabilit că, suma de 12 000 lei se compunea din bancnote cu nominalul de 50 lei, iar suma de 200 euro se compunea din 9 bancnote cu nominalul de 20 euro și 2 bancnote cu nominalul de 10 euro.

Prin recipisa din 13 septembrie 2013, A. Gheorghită a confirmat că a primit de la ofițerul de urmărire penală suma de 12 000 lei și suma de 200 euro.

Argumentele apărării precum că, unele acțiuni procesuale (procesul-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013, procesul-verbal de cercetare din 16 septembrie 2013 a bancnotelor ridicate de la pătimitul A. Gheorghită) au fost efectuate în afara declanșării

urmăririi penale, sunt neîntemeiate, or, fiindu-i prezentate atât inculpatei, cât și apărătorului acesteia materialele cauzei penale, la terminarea urmăririi penale, careva obiecții la subiectele abordate în instanța de apel de către avocatul Victor Pavlov nu au fost formulate conform prevederilor art.251 Cod procedură penală.

Instanța de apel nu a putut reține declarațiile inculpatei că, a luat avansul pentru tractorul pe care anterior îl procurase cu A. Vrancean, acestea nefiind confirmate prin careva probe pertinente și concludente, venind în contradicție cu declarațiile părții vătămate A. Gheorghită și ale martorului A. Vrancean, precum și cu materialele administrate la faza urmăririi penale.

Mențiunea apărării precum că, partea vătămata A. Gheorghită s-a adresat cu o plângere la poliție la data de 10 septembrie 2013 (peste 7 zile) nu indică la faptul că partea vătămata nu a avut nici o pierdere, dovedind că acesta s-a adresat la poliție după ce inculpata i-a întors la data de 04 septembrie 2013 suma de 12 000 lei și 200 euro, însă a refuzat să-i restituie suma de 1 000 euro.

9. Împotriva deciziei instanței de apel avocatul Pavlov Victor a declarat recurs, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 8), 10) și 12) Cod de procedură penală, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie achitată, invocând următoarele argumente:

- concluziile instanței de apel sunt eronate și arbitrare;
- potrivit ordonanței privind începerea urmăririi penale din 16 septembrie 2013, a fost pornită urmărirea penală în baza materialului nr.635 REI-1 din 11 septembrie 2013, cauzei penale fiindu-i atribuit numărul 2013210445;
- prin prisma art.1 alin.(1) Cod de procedură penală, procesul penal se consideră început în momentul sesizării organului competent, adică la 11 septembrie 2013, și nu la 10 septembrie 2013, după cum invocă instanța de apel, nefiind clară existența la materialele cauzei a proceselor-verbale din 10 septembrie 2013;
- conform ordonanței de recunoaștere în calitate de parte vătămată, A. Gheorghită a primit acest statut la 12 septembrie 2013, în ordonanță fiind indicat numărul cauzei penale 2013210445, cauza fiind pornită la 16 septembrie 2013. Tot la 12 septembrie 2013 a fost întocmit procesul-verbal de audiere al părții vătămate;
- recunoașterea persoanei în calitate de parte vătămată și audierea acesteia nu se regăsesc în lista de acțiuni permise;
- solicitările apărării de audiere a părții vătămate în instanțele de fond și de apel au fost respinse, cu acesta nefiind efectuate confruntări, iar imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanța de judecată, prevăzută expres de art.371 Cod de procedură penală, nu a fost probată;
- declarațiile părții vătămate nu pot servi ca mijloc de probă și nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare, citarea legală a părții vătămate nefiind efectuată, or, simpla prezentare a informației de traversare a frontierei nu servește ca citare;
- potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 25 septembrie 2014, la demersul procurorului, s-au dat citire declarațiilor martorului, din motiv că nu-și amintește cele declarate, potrivit art.371 Cod de procedură penală prevede expres cazurile

când pot fi date citire declarațiilor, or, faptul că martorul nu ține minte declarațiile făcute anterior nu se regăsesc în norma citată, iar în cazul când se constată că martorul face declarații false, legea prevede și răspundere penală pentru aceasta;

- citirea declarațiilor în condițiile descrise impun necesitatea excluderii acestei dovezi din lista probelor ce pot fi puse la baza unei sentințe;

- instanța de apel incorect a interpretat declarația privind relațiile ostile între martorul A. Vrancean și inculpată, or, aceștia fiind anterior concubini, relațiile ostile între ei sunt prezumate, martorul confirmând în instanța de fond că refuză să participe la întreținerea copilului minor comun;

- acuzarea nu a dovedit prin probe semnul calificativ al infracțiunii incriminate – pătrunderea, or, potrivit declarațiilor martorului A. Vrancean, acesta a lăsat cheile pe care i le-a dat A. Gheorghită pe masă;

- organul de urmărire penală nu a efectuat cercetarea la fața locului, nu a ridicat careva amprente digitale sau alte urme de pe automobil sau din interiorul automobilului;

- nu a fost demonstrat că inculpata a pătruns în interiorul automobilului sau a intrat în posesia cheilor care, fiind lăsate de A. Vrancean pe masă, puteau fi luate și de alte persoane;

- instanța nu a argumentat pe deplin sentința de condamnare, nu a pronunțat această sentință în afara oricărei bănuieli și nu a dovedit cert și incontestabil vinovăția persoanei.

10. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 iulie 2016, recursul a fost admis, casată total decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

11. În motivarea deciziei, instanța de recurs a reținut, că potrivit art.art.414 alin.(1) și (5), 417 alin.(1) pct. 8) Cod de procedură penală, cât și a jurisprudenței naționale, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeierile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date. Conform art.369 alin.(1), 371 alin.(1) Cod de procedură penală, citirea în ședința de judecată a declarațiilor părții vătămate și a martorului depuse în cursul urmăririi penale, poate avea loc, la cererea părților, în cazurile când există contradicții esențiale între declarațiile depuse în ședința de judecată și cele depuse în cursul urmăririi penale, când martorul lipsește în ședință și absența lui este justificată fie prin imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanță, fie prin motive de imposibilitate de a asigura securitatea lui, cu condiția că audierea martorului a fost efectuată cu confruntarea dintre acest martor și bănuît, învinuit sau martorul a fost audiat în conformitate cu art.art.109 și 110 Cod de procedură penală. Potrivit art.389 alin.(3) Cod de procedură penală, declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale pot fi puse la baza sentinței de condamnare numai în ansamblu cu alte probe suficiente de învinuire și cu condiția că, la urmărirea penală, a avut loc confruntarea cu bănuîtul, învinuitul sau că martorul a fost audiat în condițiile art.art.109 și 110 Cod de procedură penală, în cazul în care inculpatul nu a participat la confruntare cu acest martor în cadrul ședinței de

judecată. Conform art.101 alin.(1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și, în acest caz, decizia urmează a fi casată, cu rejudecarea cauzei în apel.

Instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, potrivit descriptivului deciziei (pct. 8. din decizie):

a) nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile apărării, inclusiv asupra celor reproduse la pct.3, 3.1 și 8. din decizie, în special că:

„declarațiile părții vătămate de la urmărirea penală au fost date citirii în cadrul procesului de judecată cu încălcarea prevederilor art.371 Cod de procedură penală, deoarece inculpata nu a participat la confruntări cu această persoană, drept urmare fiind privată de posibilitatea de a-i formula întrebări, de a înainta cereri și de a face obiecții. Legea prevede o condiție specială pentru darea citirii declarațiilor în ședința de judecată – imposibilitatea absolută de a se prezenta în instanță, iar din materialele cauzei se constată că această condiție lipsește, deoarece cauza penală a fost transmisă în judecată la 28.11.2013, sentința fiind pronunțată pe 25 septembrie 2014, iar potrivit informației prezentate de procuror, partea vătămată a părăsit țara abia la 17 iulie 2014, dată până la care au avut loc mai multe ședințe de judecată, la care nu este clar din ce motive a lipsit partea vătămată.

Prin urmare, declarațiile părții vătămate nu puteau fi citite în ședința de judecată, deci proba dată a fost administrată cu încălcări grave de procedură, fapt ce face dubioasă pertinența ei și exclude posibilitatea punerii ei la baza unei sentințe.

În ședința de judecată din 25 septembrie 2014, la solicitarea procurorului, s-a dat citire declarațiilor martorului A. Vrancean, depuse în cadrul urmăririi penale, din motiv că martorul nu ține minte ce declarații a făcut.

Art.371 Cod de procedură penală prevede expres cazurile când pot fi date citire declarațiilor, or, faptul că martorul nu ține minte declarațiile făcute anterior nu se regăsesc în norma citată. Mai mult, în cazul dacă se va constata că martorul face declarații false, el poate fi tras la răspundere penală. În ședința de judecată A. Vrancean a încercat să se folosească de dreptul său de a nu face declarații, fiind concubinul inculpatei, însă această cerere s-a respins, fiind obligat să facă declarații. Circumstanțele expuse impun necesitatea excluderii și acestei probe din lista celor care pot fi puse la baza sentinței.

Potrivit procesului-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013, de la A. Gheorghiuț au fost ridicați numai 12 000 lei, în bancnote a câte 50 lei, altceva nu a fost ridicat nimic. În lista participanților, este indicat la cifra 2 - A. Vrancean, iar semnătura lui lipsește. Nu este clar de ce a fost inclus dacă nu a participat, sau de ce lipsește menținea că a refuzat să semneze și din ce motiv.

Necâtând la faptul descris, la aceeași dată, ofițerul de urmărire penală E.

Bătrîncea, în prezența specialiștilor, a lui A. Gheorghiu și A. Vrancean, fără a indica numărul cauzei penale, a examinat 12 000 lei în bancnote cu valoarea nominală de 50 lei în număr de 240, 9 bancnote cu valoarea de 20 euro și 2 bancnote cu valoarea de 10 euro, nefiind clar de ce persoanele date au fost incluse în calitate de specialiști și de unde s-au luat bancnotele de euro, or, potrivit procesului verbal de ridicare din 16.09.2013, de la A. Gheorghiu au fost ridicate doar bancnote de lei. Pe lângă aceasta, procesul-verbal de ridicare a banilor este datat cu 16.09.2013, iar procesul-verbal de restituire a acestor bani este datat cu 13.09.2013, nefiind clar cum au ajuns banii restituiți deja la 13.09.2013 să fie examinați de ofițer pe data de 16.09.2013. Deci, și această probă, administrată cu încălcarea procedurii, nu poate fi admisă drept argument în sensul condamnării inculpatei”.

Instanța de recurs a reținut că argumentul instanței că: „...declarațiile părții vătămate A. Gheorghiu și ale martorului A. Vrancean, sunt date sub jurământ, coroborează între ele, sunt veridice, coerente și consecvente, care relatează într-o modalitate precisă și fără careva divergențe acțiunile infracționale ale inculpatei, coroborează și cu materialele administrate la faza urmăririi penale, și anume, cu procesul-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013..., careva obiecții la subiectele abordate în instanța de apel de către avocatul Victor Pavlov nu au fost formulate conform prevederilor art.251 Cod procedură penală”, nu corespunde exigențelor stipulate în art.art.101 alin.(1) și (4), 369 alin. (1), 371 alin.(1) și 389 alin.(3) Cod de procedură penală, reproduse supra, lipsind aprecierea instanței în raport cu aceste concrete și clare prescripții de drept;

b) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept indicate în rechizitoriu și în limitele invocate în acest act de învinuire, neindicând motivele pentru care a respins respectivele probe și versiuni ale apărării.

Prin urmare, instanța de recurs a menționat că circumstanțele expuse atestă în mod lucid că instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este întemeiat.

12. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016, apelurile declarate au fost admise, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost încetat procesul penal față de Dabija Elena din motiv că există alte circumstanțe care exclud sau condiționează tragerea la răspundere penală.

12.1. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că prima instanță la pronunțarea sentinței, eronat a apreciat probele, fără a ține seama de cerințele art.101 Cod de procedură penală, conform căroră: (1) Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. (2) Reprezentantul organului de

urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. (3) Nici o probă nu are o valoare dinaintea stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată, și în așa mod a ajuns la concluzia greșită de a-o recunoaște vinovată pe inculpata Dabija Elena de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal.

Instanța de apel a constatat că, în ședința de judecată din 25 septembrie 2014, la solicitarea procurorului, s-a dat citire declarațiilor martorului A. Vrancean, depuse în cadrul urmăririi penale, din motiv că martorul nu ține minte ce declarații a făcut.

A mai reținut instanța de apel că art.371 Cod de procedură penală prevede expres cazurile când pot fi date citire declarațiilor, or, faptul că martorul nu ține minte declarațiile făcute anterior nu se regăsesc în norma citată. Mai mult, în cazul dacă se va constata că martorul face declarații false, el poate fi tras la răspundere penală. În ședința de judecată A. Vrancean a încercat să se folosească de dreptul său de a nu face declarații, fiind concubinul inculpatei, dar lui i s-a respins această cerere, fiind obligat să facă declarații. Circumstanțele expuse impun necesitatea excluderii și acestei probe din lista celor care pot fi puse la baza sentinței.

Instanța de apel a mai reținut că atât organul de urmărire penală, cât și instanța de fond consideră că vinovăția inculpatei Dabija Elena se mai dovedește și prin următoarele probe scrise, cum ar fi procesul-verbal de cercetare a bancnotelor ridicate de la pătimitul Gheorghiu Anatolie Andrei, cu foto tabela anexată la el, în procesul căruia a fost stabilit faptul precum că toată suma de 12 000 lei se compunea din bancnote cu nominalul de 50 lei, iar suma de 200 euro se compunea din 9 bancnote cu nominalul de 20 euro și două bancnote cu nominalul de 10 euro (f.d. 22-25 vol. I).

Astfel, instanța de apel a specificat că această probă vine în contradicție procesul-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013 (f.d.21 vol. I), or, conform acestei probe de la A. Gheorghiu au fost ridicați numai 12 000 lei, în bancnote a câte 50 lei, altceva nu a fost ridicat nimic. În lista participanților, este indicat la cifra 2 - A. Vrancean, însă semnătura acestuia lipsește. Nu este clar de ce a fost inclus dacă nu a participat, sau de ce lipsește mențiunea că a refuzat să semneze și din ce motiv. Aceste circumstanțe impun necesitatea excluderii și acestei probe din lista celor care pot fi puse la baza sentinței.

Totodată, la aceeași dată, ofițerul de urmărire penală E. Bătrîncea, în prezența specialiștilor A. Gheorghiu și A. Vrancean, fără a indica numărul cauzei penale, a examinat 12 000 lei în bancnote cu valoarea nominală de 50 lei în număr de 240, 9 bancnote cu valoarea de 20 euro și 2 bancnote cu valoarea de 10 euro, nefiind clar de ce persoanele date au fost incluse în calitate de specialiști și de unde s-au luat bancnotele de euro, or, potrivit procesului-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013, de la A. Gheorghiu au fost ridicate doar bancnote în lei. Pe lângă aceasta, procesul-verbal de ridicare a banilor este datat cu 16 septembrie 2013, iar procesul-verbal de restituire a acestor bani este datat cu 13 septembrie 2013, nefiind clar cum au ajuns banii restituiți deja la 13 septembrie 2013 să fie examinați de ofițer pe 16 septembrie 2013.

Prin urmare, instanța de apel a statuat că și această probă, a fost administrată de

prima instanță cu încălcarea procedurii și nu poate fi pusă la baza sentinței de condamnare a inculpatei.

A mai menționat instanța de apel, că nu este clar de la cine și în ce circumstanțe au fost ridicați banii în sumă de 12 000 lei, în ce împrejurări și care a fost actul de a ridica banii și a-i aprecia ca corp delict.

Totodată, organul de anchetă nu a prezentat careva probe pertinente și concludente care ar confirma vinovăția inculpatei E. Dabija de faptele incriminate sub aspect de sustragere de bunuri din avutul altei persoane.

Acuzarea nu a verificat poziția inculpatei cu referire la relațiile ei cu A. Vrancean și A. Gheorghiuța și posibilitatea existenței unor înțelegeri legate de procurarea unui tractor și dorința părții vătămate de a-l favoriza pe A. Vrancean în a-și însuși o sumă de bani sub pretextul că banii ar fi fost sustrași de către inculpată.

Instanța de apel a indicat că atât declarațiile părții vătămate Gheorghiuța Anatolie de la urmărirea penală, declarațiile martorului Vrancean Anatolie Grigore din cadrul în instanței de fond, cât și banii ridicați potrivit procesului verbal de ridicare din 16 septembrie 2013, de la Gheorghiuța Anatolie, nu pot fi puse la baza condamnării inculpatei în comiterea furtului incriminat, împrejurare care nu a fost înlăturată de acuzare referitor la ridicarea banilor pe parcursul cercetării judecătorești, iar conform art.8 alin.(3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului.

13. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare procurorul și avocatul Pavlov Victor în numele inculpatei Dabija Elena.

13.1. Procurorul, a solicitat admiterea acestuia și casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului, a indicat următoarele argumente:

- soluția instanței de apel contravine prevederilor art.419 Cod de procedură penală, conform căruia, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță;

- instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatei Dabija Elena încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art.186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal;

- declarațiile părții vătămate Gheorghiuța Anatolie sunt pertinente și concludente, aceste declarații au fost date citirii în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, cu încălcarea prevederilor art.371 Cod procedură penală, deoarece atât în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, cât și în instanța de apel (atât la prima judecare a apelurilor, cât și rejudecarea apelurilor) partea vătămată Gheorghiuța Anatolie nu s-a prezentat, deși au fost întreprinse toate măsurile legale de a asigura prezența acestuia, ultimul fiind plecat peste hotarele Republicii Moldova, fapt confirmat și în instanța de apel, prin

informația prezentată de acuzatorul de stat;

- declarațiile părții vătămate Gheorghiu Anatolie coroborează cu declarațiile martorului Vrancean Anatolie, fiind veridice, coerente și consecvente care relatează într-o modalitate precisă și fără careva divergențe acțiunile infracționale inculpatei Dabija Elena;

- martorul Vrancean Anatolie a dat aceste declarații sub jurământ, însă dat fiind faptul că, acesta nu ține minte declarațiile făcute anterior, ele au fost aduse la cunoștință și confirmate în ședința de judecată. Mai mult ca atât, la audierea martorului Vrancean Anatolie în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, a participat inculpata Dabija Elena și apărătorul acesteia Erhan Andrei care erau în drept să pună întrebări martorului astfel încât să fie elucidate circumstanțele cauzei;

- declarațiile părții vătămate Gheorghiu Anatolie și a martorului Vrancean Anatolie coroborează și cu materialele administrate la faza urmăririi penale, și anume, cu procesul-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013 prin care se atestă că, de la Gheorghiu Anatolie au fost ridicate bancnote în lei, în sumă de 12000 lei și 200 Euro, care au fost sustrași din torpedoul mașinii lui, de model „Mazda 323” și pe care ulterior lui i-a întors Dabija Elena;

- partea vătămată a cunoscut despre faptul că, banii au fost sustrași de către Dabija Elena, astfel prin plângerea adresată la 10 septembrie 2013 a solicitat să fie trasă la răspundere penală o persoană determinată, inculpata Dabija Elena, iar acest fapt confirmă veridicitatea declarațiilor părții vătămate care a indicat că, telefonând-o pe inculpata Dabija Elena, ultima a recunoscut că a luat din torpedoul mașinii suma de 12 000 lei și 1200 Euro. Ulterior, inculpata i-a întors suma de 12 000 lei și 200 Euro;

- materialele cauzei penale au fost prezentate atât inculpatei Dabija Elena, cât și apărătorului acesteia materialele cauzei penale, la terminarea urmăririi penale, iar careva obiecții la subiectele abordate în instanța de apel de către avocatul Pavlov Victor nu au fost formulate, iar cu referire la prevederile art.251 Cod procedură penală, încălcarea oricărei alte prevederi legale decât cele prevăzute în alin.(2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată - când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță;

- poziția inculpatei Dabija Elena care a indicat că, a luat avansul de pe tractorul T-16 pe care anterior îl procurase cu Vrancean Anatolie, nu se confirmă prin careva probe pertinente și concludente administrate la cauza penală, mai mult ca atât vin în contradicție cu declarațiile părții vătămate Gheorghiu Anatolie și a martorului Vrancean Anatolie, precum și cu materialele administrate la faza urmăririi penale;

- Gheorghiu Anatolie s-a adresat la poliție la data de 10 septembrie 2013 (peste 7 zile) nu indică asupra faptului că, partea vătămată nu a avut nici o pierdere, ci dovedesc faptul că, partea vătămată s-a adresat la poliție după ce inculpata Dabija Elena i-a întors la data de 04 septembrie 2013 suma de 12 000 lei și 200 Euro și a refuzat să-i restituie suma de 1000 Euro;

- prin procesul-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013 de la Gheorghiu Anatolie au fost ridicate bancnote în lei MD în sumă de 12 000 lei și 200 Euro, care au fost sustrași din torpedoul mașinii lui de modelul „Mazda 323” și pe care ulterior lui i-a întors Dabija Elena;

- adoptarea de către instanța de apel a soluției de încetare a procesului penal, prin prisma art.391 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală cu invocarea motivului că există circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală, este o interpretare greșită a legislației procesual penale, deoarece legiuitorul a reglementat concret cazurile când se poate adopta o soluție de încetare a procesului penal. Mai mult ca atât, instanța de apel nu a indicat care anume este motivul este de încetare a procesului penal.

13.2. Avocatul Pavlov Victor în numele inculpatei Dabija Elena, a solicitat admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și sentinței, cu emiterea unei noi hotărâri de achitare a inculpatei.

În motivarea recursului, a indicat următoarele argumente:

- instanța de apel eronat a apreciat declarațiile părții vătămate;

- toate actele procesuale subsecvente, efectuate cu participarea lui Gheorghiu Anatolie nu pot fi admise ca mijloc de probă și examinate în decizia colegiului impunându-se excluderea lor;

- au fost falsificate acte procesuale, iar instanța de apel nu a dat nicio apreciere argumentelor apărării în acest sens;

- prima abatere se regăsește la ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț din 12 septembrie 2013 unde este indicat numărul cauzei penale 2013210445 care a fost atribuit abia la data de 16 septembrie 2013, or, prin includerea acestui număr, organul de urmărire penală a încercat de a da o aparență legală a ultimului, însă drept urmare a acestui fapt actul este nul;

- procesul-verbal de ridicare din 16 septembrie 2013 și procesul-verbal de examinare a obiectului din 16 septembrie 2013 nu pot fi admise în calitate de probă, precum nici nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare;

- la data de 16 septembrie 2013 au fost examinați bani, însă acești bani au fost restituiți părții vătămate la 13 septembrie 2013. Totodată, Gheorghiu Anatolie a primit la 13 septembrie 2013 – 12 000 lei și 200 Euro, însă la 16 septembrie 2013 a predat doar suma de 12 000 lei;

- instanța de apel a încetat procesul doar în partea învinuirii aduse la lit. c) alin.(2) art.186 Cod penal fără a face careva explicații asupra calificativului prevăzut la lit. d) a aceluiași aliniat.

14. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 30 mai 2017, au fost admise recursurile declarate, casată total decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

15. Instanța de recurs a reținut că instanța de apel nu a îndeplinit indicațiile deciziei Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 iulie 2016, precum și ale deciziilor precedente, emise de instanța de recurs ordinar, care, potrivit alin.(2) al art. 436

Cod de procedură penală „sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului”.

Instanța de apel, la rejudecarea cauzei, trebuia să dea o apreciere multilaterală probelor, și anume să verifice prin analiza materialului probatoriu prezența sau lipsa în acțiunile cet. Dabija Elena a elementelor infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. c) și d) Cod penal.

Instanța de recurs a constatat, că potrivit procesului-verbal în ședința instanței de apel nu au fost verificate careva probe, în general, deși ecestea se conțin în textul deciziei instanței de apel.

Instanța de apel a examinat cauza superficial, fără a-și motiva suficient soluția de încetare a procesului penal față de Dabija Elena, neinvocând careva motive concrete ce ar sta la baza acestei deciziei. Ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, instanța urma să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze concluzii temeinice, în baza suportului probator, privitor la vinovăția sau nevinovăția inculpatei de cele incriminate prin rechizitoriu.

Astfel, studiind partea descriptivă a deciziei atacate, instanța de recurs a constatat logica unei sentințe de achitare a inculpatei în temeiul art.390 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, pe când, în partea dispozitivă a deciziei expune soluția de încetare a procesului penal pe motivul că există alte circumstanțe care exclude sau condiționează tragerea la răspundere penală, neindicând care sunt aceste circumstanțe.

Mai mult ca atât, instanța de apel a încetat procesul penal față de Dabija Elena, constatând că ultima este învinuită în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe când potrivit rechizitoriului (f.d.63-64 vol. I), Dabija Elena se învinuiește că a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.186 alin.(2) lit. c) și d) Cod penal, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere, cu cauzarea unui prejudiciu în proporții considerabile, astfel instanța de apel a lăsat fără apreciere calificativul prevăzut la lit. d) alin.(2) art.186 Cod penal, încetând procesul penal doar în baza art.186 alin.(2) lit. c) Cod penal.

Prin urmare, instanța de recurs a menționat că circumstanțele expuse atestă în mod lucid că instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, și că recursurile ordinare sunt întemeiate.

16. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2018, apelurile declarate au fost admise, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Dabija Elena a fost achitată pe art.186 alin.(2) lit. c) și d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpată.

17. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat, că potrivit rechizitoriului inculpata Dabija Elena a fost învinuită că, pe data de 03 septembrie 2013 pe timp de zi, cu scopul de a sustrage bunurile altei persoane, a pătruns în salonul autoturismului de model „Mazda 323”, care era parcat în apropierea casei ei din s. Xxxx, r-nul Xxxx, de

unde pe ascuns, din torpedou a sustras 12 000 lei și 1 200 euro, care conform ratei oficiale de schimb stabilită de către Banca Națională a Moldovei la data comiterii infracțiunii constituiau suma de 20 317 lei și 32 bani și care îi aparțineau lui Gheorghiu Anatolie, cauzându-i în acest mod pătimitului un prejudiciu material considerabil în mărime de 32 317 lei și 32 bani.

Instanța de apel a menționat, că analiza probelor pe cauză prin prisma art.101 Cod de procedură penală indică incontestabil la faptul, că probatoriul existent la care se referă instanța în sentință în nici un caz nu demonstrează fără nici un dubiu rezonabil vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, concluzia fiind una pripită și absolut nefondată, motiv pentru care sentința a fost casată.

Totodată, instanța de apel a menționat, că s-a constatat contrariul, sentința contestată este bazată, în special, pe declarațiile părții vătămate, declarațiile unui singur martor, precum și procesul - verbal de ridicare.

În acest context, instanța de apel a reținut că analizând declarațiile părții vătămate și declarațiile martorului, cât și probele cauzei prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor a conchis că ele nu confirmă faptul comiterii de către Dabija Elena a furtului incriminat, și a concluzionat că acuzarea este bazată pe niște presupuneri ale organului de urmărire penală și trezesc anumite dubii.

De asemenea, instanța de apel a menționat că probele prezentate de acuzare, în mod independent nu pot fi reținute ca suport de condamnare, atâta timp cât inculpata atît în ședința instanței de fond, cât și în instanța de apel, pe lângă faptul că a făcut declarații consecvente, nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate a reiterat că se află în relații ostile cu martorul cât și cu partea vătămată.

Instanța de apel a reținut că, la materialele cauzei lipsesc careva probe, care ar demonstra cu certitudine și fără nici un dubiu rezonabil, că Dabija Elena a pătruns în salonul autoturismului de model „Mazda 323”, care era parcat în apropierea casei ei din s. Xxxx, raionul Xxxx și aceasta a sustras pe ascuns, din torpedou bani și valută în sumă de 12 000 lei și 1 200 euro.

18. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, procurorul a atacat decizia cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și menținerea sentinței.

În motivarea cerințelor date, recurentul invocă că s-a stabilit cu certitudine că inculpata, având scopul de sustrage pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere cu cauzarea unui prejudiciu în proporții considerabile, a săvârșit infracțiunea de furt-sustragerea pe ascuns, incriminat.

Recurentul consideră că, vinovăția inculpatei este probată prin probele acumulate la cauza penală și cercetate în ședințele de judecată, or, aceste probe fiind examinate, au fost apreciate unilateral, neobiectiv și incomplet fără coroborare cu alte probe în complex, astfel fiind apreciate eronat de instanța de apel.

În drept, recursul ordinar declarat se întemeiază pe prevederile art.427 alin.(1) pct.6) al Cod de procedură penală.

19. Judecând recursul ordinar declarat de procuror, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi respins, ca inadmisibil, din următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, fără citarea părților, este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Drept temei pentru declararea recursului, recurentul invocă prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar.

Colegiul penal constată că motivul principal invocat de recurent vizează critica aprecierii probelor de către instanța de apel. În contextul dat, Colegiul penal reține că art.427 alin.(1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat. În acest sens, este necesar de a menționa că potrivit art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.*

Totodată, Colegiul penal statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs. În contextul dat, Colegiul penal reiterează că instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești atacate, exclusiv prin prisma prezenței sau absenței temeiurilor pentru recurs, prevăzute la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul penal va respinge argumentele recurentului în partea dată, ca fiind *de jure* inadmisibile. În același context, Colegiul penal constată că temeiurile pentru recurs invocate de recurent, prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, și anume că *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar nu și-au găsit confirmare în prezenta cauză*, fiind invocate nemijlocit întru susținerea criticii privind aprecierea probelor, cu mențiunea asupra faptului că instanța de apel nu a apreciat în mod corespunzător probele acuzării.

Sub acest aspect, Colegiul penal constată că judecând apelurile declarate, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, corect adoptând soluția de

achitare a inculpatei în baza art.186 alin.(2) lit. c) și d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpată, care este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art.100 alin.(4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludentei, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cert că inculpata nu a urmărit scopul și nu a sustras suma de bani indicată în actul de învinuire.

Astfel, studiind materialele dosarului Colegiul penal conchide că instanța de apel just a statuat că n-au fost aduse careva probe veridice, care ar demonstra vinovăția lui Dabija Elena în aceea că dânsa ar fi urmărit scopul de a sustrage pe ascuns, prin pătrundere suma de bani indicată în actul de învinuire și că ar fi întreprins astfel de acțiuni, or, după cum s-a constatat organul de urmărire penală nu a prezentat careva probe care ar demonstra că Dabija Elena, cu scopul de a sustrage bunurile altei persoane, a fi pătruns în salonul autoturismului de modelul „Mazda 323”, care era parcat în apropierea casei ei din s. Xxxx, raionul Xxxx, de unde pe ascuns, din torpedou, ar fi sustras 12 000 lei MD și 1 200 euro, ci din contra, în cadrul ședinței de judecată din instanța de fond, acuzare a dat citire declarațiilor părții vătămate de la urmărirea penală, ceea ce în opinia instanței de apel constituie o circumstanță care nu poate oferi acestei probe putere juridică la judecarea cauzei în fond.

Mai mult, la caz, s-a constatat că organul de urmărire penală cât și instanța de fond a pus la baza învinuirii declarațiile date de către partea vătămată Gheorghită Anatolie depuse în cadrul urmăririi penale, care în baza art.371 alin.(1) pct. 2 Cod de procedură penală, care au fost date citirii în cadrul ședinței judecătorești, cât și a martorului Vrîncean Anatolie Grigore, Colegiul penal conchide că ele nu confirmă faptul comiterii de către Dabija Elena a furtului incriminat, și consideră că această acuzare este bazată pe niște presupuneri ale organului de urmărire penală și trezesc anumite dubii.

Totodată, instanța de recurs reține că probele prezentate de acuzare, în mod independent nu pot fi reținute ca suport de condamnare, atîta timp cât inculpata atît în ședința instanței de fond, cât și în instanța de apel, pe lângă faptul că a făcut declarații consecvente, nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate a reiterat că se află în relații ostile cu martorul și partea vătămată.

Astfel, Colegiul penal menționează că nu există nici o probă obiectivă, care ar confirma declarațiile părții vătămate Gheorghită Anatolie și a martorului Vrîncean Anatolie, oferite la urmărirea penală și date citirii în ședința instanței de fond, precum că anume, Dabija Elena a comis sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere, cu cauzarea unui prejudiciu în proporții considerabile.

Astfel, instanța de recurs relevă că, luând în considerație constatările instanței de apel efectuate în urma aprecierii probelor, precum și abordarea separată a fiecărui argument al recurentului, cu aprecierea critică a acestuia în partea în care prezenta dubii ce nu puteau fi înlăturate, Colegiul penal susține concluziile din decizia atacată și ține să reitereze că, potrivit art.8 alin.(3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea

învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului, aceste prevederi găsindu-și reflectare în cauza penală în privința inculpatei Dabija Elena.

Prin urmare, instanța de recurs constată că, în prezenta cauză, nu se relevă admiterea erorilor de drept prevăzute de art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, la etapa judecării apelurilor, după cum pledează procurorul.

Reieșind din considerentele expuse supra, Colegiul penal lărgit conchide că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.art.414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărîre legală și întemeiată, astfel că nu există temei pentru admiterea recursului ordinar în sensul declarat de procuror.

20. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2018, în cauză penală privind-o pe *Dabija Elena xxxx*, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 01 februarie 2019.

Președinte

Anatolie Țurcan

Judecători

Elena Conzac

Victor Boico

Iurie Bejenaru

Nina Vascan